

samo slovensko, nemškega itak v soli še preveč slišijo. Podajte njim slovenske knjige; učite jih slovenski brati in pisati, da bodo vsaj to znali. Brez vaše pomoči se še tega ne bojo naučili. Pa berite ž njimi lepo in marljivo slovenske knjige, postavim knjige družbe sv. Mohorja, v katerih je toliko lepega berila. Otroci vam bojo za to nekdanj hvaležni, blagoslovljali vas bojo in molili za vas, ako njim pa tega ne storite, vas ne bojo niti razumeli, — kar se sedaj, žali Bog! godi, — pozabili vas bojo in v tujem jeziku bojo preklinjali vas in vaš ljubi rodni jezik.

Ne zanemarjajte torej pametne odgoje svojih otrok, prizadevajte si, da boste pridobili sčasoma vsaj dvojezične šole, kjer se bojo vaši otroci dobro priučili slovenskemu in nemškemu jeziku!

Za vselej pa proč s samo nemškimi šolami, kjer se vaši otroci ničesar ne naučijo, tiste niso za vaše otroke! Vaš prijatelj.

Delo in vera Kristusova.

Ako si dandanes ogledamo prebivalstvo posebno po mestih, vidimo, da je razdeljeno v dva nasprotna tabora. Na eni strani kraljuje denar, na drugi siromaštvo. Tukaj se mastijo pri trgovinskih in obrtnih podjetjih bogataši, tamkaj stoka ubogi delavec brez vsakega upanja, da bi mogel z delom svojih pridnih rok priti polagoma do boljšega stanja. Kaj je temu uzrok?

Več kaj je temu krivo. Zdaj hočemo preudariti le en nedostatek sedanjega časa. Delo je izgubilo svojo pravo vrednost. Delavec je izgubil svojo veljavo. Take razmere so bile tudi pred Kristusom med paganskimi narodi. Takrat so bogataši neusmiljeno ravnali s svojimi podložniki. Malo mogočnežev in velikašev je hotelo uživati zemeljske dobrote brezmerno razkošno, vse druge pa so tlačili in jim nalagali težka bremena.

Delo je bilo le za sužnje, bogatašem se je zdelo nečastno. Ker dela niso cenili, kakor se spodobi, jim tudi za delavce ni bilo mnogo mar. Delavec jim je bil le nekako orodje, ki premožnim kupi blago in bogastvo za njihov užitek. Sočutja, ljubezni do ubogega delavca niso poznali in so živinsko ž njim ravnali.

Kakor se je delavskim stanovom takrat godilo, taka usoda jih je tudi posebno po tovarnah dandanes zadela. Kako neki to? Zdaj vendar živimo v krščanski dobi in ne več v paganski!

Res je, da živimo v krščanski dobi, pa mnogo, mnogo ljudi ne živi po veri Kristusovi, ampak popolnoma pagansko. Zaradi

tega tedaj brezumni bogataši delavca dostikrat tako nekrščansko izkoriščajo. Le kjer vlada vera Kristusova, tam je delavec v časti, kjer se krščansko živi, tam tudi obupnega siromaštva ni.

Kristus, Sin božji pride na svet. On se ne oblači v škrlat, si ne izvoli z zlatom okrašenega stanovanja bogatih plemenitašev za svoje prebivališče. Revna delavska hišica mu je ljubša. Do svojega tridesetega leta se živi z rokodelstvom. Kako lepo nam pač kaže, da Bog ne gleda na bogate hiše, na premoženje, ampak mnogo bolj na delavne, poštene ljudi. Človek je vstvarjen za delo, kakor ptica za letanje. »V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh« je izrek božje volje od začetka sveta, ki velja za vesoljno človeštvo. Ta izrek kaznujočega sodnika je pa tudi ob enem veliki blagoslov neskončno usmiljenega pravega Boga.

Kristjan ve, da je delo potrebno za telesno zdravje, za dolgo življenje. Voda, ki dolgo časa stoji, se kmalu vsmrdi. Človek brez dela, bo kmalu brez jela. Z delom se pripravlja na večni, srečni počitek po smrti. To ga tolaži, to ga krepi in stori stanovitnega v raznih težavah. Brezvercu pa delo življenje greni, ker misli, da le zato živi, da nekaj časa v pijanosti, požrečnosti, nečistosti samotari, potem se pa zvrne kakor neumna žival v hladno zemljo.

Delodajalcem in posestnikom zabičuje krščanska vera imenitne dolžnosti: Ne imej in ne ravnaj z delavci kakor s sužnji, spoštuj njih osebno vrednost, ki je toliko večja, ker so kristjani! Rokodelstvo in delo ne ponižuje, zato vsak, ki pametno in krščansko misli, prišteva delavcem v čast, da si samostojno z mnogimi težavami in trudi ohranjujejo svoje življenje. Nečastno pa in nedostojno je, ljudi izsesavati samo v lastno korist in jih le toliko ceniti, kolikor je vredna njih delavska moč. (Leon XIII.)

Nadalje cerkev Kristusova kliče gospodarjem: »Ozirajte se tudi na duševni blagor in verske potrebe delavcev. Dolžni ste, dovoliti časa za bogoslužne vaje. Vi ste dolžni pri delu odstraniti vse, kar bi delavce zapeljevalo in jim nastavljalno nprave nevarnosti. Ne zatirajte v delavcih skrbnosti za domačo hišo in za varčnost; krivično je nakladati delavcem več dela, kakor ga premorejo njih moči ali zahtevati od njih opravil, ki niso primerna njih starosti in njih spolu. Vsakemu svoje!« (Leon XIII.)

Le krščanstvo sprejema delavce v svoje varstvo, le krščanstvo ima pripomočke, da poravna velikanski prepad med bogataši in revnimi delavci. Zakaj pa tega hitro ne stori?

— Le počasi! Cerkev nima prostih rok. Papeža so prostozidarji oropali vseh dežel, da zdaj od miloščine dobrih kristjanov živi kakor jetnik v svojem poslopju. Krščanstvu nasprotno postave v vseh državah kratijo katoliški veri njeno prostost. Šolske postave odgojujejo mladino za brezverstvo ali vsaj versko malobrižnost. Od Judov navdahnjeni časopisi zapeljujejo gospodarje in delavce. Zato le na noge katoličani! Treba nam je odločno katoliških poslancev, ki bodo skrbeli za pravične postave, treba je odločno versko mislečega učiteljstva, treba je denarno in pismeno podpirati katoliške časopise. Storimo vsak po svoji moči in položimo z odločnim delovanjem temelj boljše bodočnosti!

Naše višje šole.

III.

Kar smo pisali o ptujskem in ljubenskem gimnaziju, se je uresničilo; prvi ostane deželni, drugega je prevzela država. Ptujski gimnazij bode torej zares nemška trdnjava, in vojake za njo bi naj dajali slovenski stariši Spodnjega Štajarja, vzlasti ptujskega okraja. Vpisovanje v ta gimnazij je uže razglašeno; stariši, pozor!

Preidimo na realke, katerih tudi nimamo niti jedne, še vsoprednice ne. Z realkami se naš narod doslej ni hotel sprijazniti in sledil je le zdravemu čutu. Kajti realke res niso tako uravnane, da bi se mogel njih upliv na vzgojo imenovati dobrodejen. Prvič je veronauk v njih potisnjen za peč; po 2 uri v prvih 4 letih, v zadnjih 3 pa nič. Fantje raditega ta predmet uže v spodnjih razredih zaničujejo in zasmehujejo tudi verske vaje; skratka goji se brezverstvo. Drugič uči se po realkah premalo takih predmetov, po kojih se lahko upliva na srce, naopak pa se nagromaduje ogromno tvarine, ki se naj stlači v glavo; torej vse za glavo, nič za srce. Zraven tega pa še ni veronauka! To mora delati brezsrčne, ohole in brezbožne ljudi, ki na vero in Boga pogledujejo le zaničljivo. —

In tretjič se goji po realkah odločno liberalno nemški ali židovski prusaki duh. Učenci so večidel sinovi židov in prusakov, oziroma liberalnih Nemcev. Realke so oni vrt, v kojem se goji mladi liberalni in prusaki zarod, da se prav ojači ter more kedaj služiti kot trden steber. V realko torej otroka pošiljati bi nikakor ne mogli svetovati.

Ali da pa začnemo svoje sinove pošiljati tudi v realke, je za razvoj našega naroda tako potrebno, kakor za življenje zrak.

spusti svojo mater, in skoči k možema ter z močno pestjo odbije puške, da krogle niso zadele. Seveda je bil zdaj Maron sam v nevarnosti, da ga razjarjena Maronita pobijeta. Pa on srčno vstopi pred nje pričakovaje smrtnega udara. Zdajci pristopi njegova mati in pravi besnima Maronitoma: »Ali hočeta z umorom na vesti stopiti pred božjo sodbo? Umorite poprej mene, jaz sem njegova mati?«

Moža postane sram, tako da pobesita oči in proč vržeta svoje puške rekoč: »Prav imate. Mi smo tako čisto gotovo zgubljeni!«

Kneginja pa, ki je vse to opazovala, pravi začudena sama pri sebi:

»Čudno, krščanski mladenič me je rešil. Rada bi mu zato rešila življenje, ako bi bilo mogoče.« Hotela je zdaj Marona in njegovo mater nazaj poklicati in v svojo hišo vsprejeti. A bilo je prepozno, ker so se ubežniki že pomikali skoz mestna vrata.

Kake četrt ure so branile in zakrivale nesrečnežne vrtno ograje. Nekateri so že celo upali, da bodo usli preteči smrti, ko jim naenkrat zastavi pot krdelo turških vojakov. Turški častniki tirjajo od kristjanov, da se udajo in jim izročijo vse orožje, potem jih bodo branili. Kristjani videvši, da od vseh strani obdani od sovražnika, se res udajo in izpolnijo zahtevo Turkov. Komaj pa so to storili, krvoločni Turčini pokličejo Druze in

jim izročijo kristjane. Druzi se vržejo na uboge kristjane ter jih neusmiljeno more z meči in bodali. Bilo je grozno klanje. Možje, žene in otroci so popadali na kolena ter med groznim vpitjem vzdigovali roke proti nebesom. Pa nobena prošnja ne omehča Druzom srca. Oni morijo, dokler jim roke ne otrpnejo, turški vojaki pa so hladnokrvno gledali smrtno bolečine umirajočih. V sredini med nakupičenimi mrličmi in umirajočimi je klečala naša udova, naslonjena na Marona in Judito. Ali pa je zdaj molil, zdaj zopet stiskal pesti in se grozil okrutnim morilcem. Okoli naših ubežnikov je že ležalo 1500 Maronitov. Nazadnje pridrvijo okrutni morilci prek mrličev, da bi pomorili še naše ubežnike. Pa Ali se vstopi pred Druze in zakriči: »Stojte! Ne dotakniti se jih! Ta žena in njen sin sta rešila življenje vaši kneginji, ki stanuje v oni-le palači. Ne umorite torej svojih lastnih dobrotnikov!« Začudeni odstopijo krvoločni Druzi in vprašajo: »Vi torej niste kristjani?«

»Pač, mi smo kristjani,« zakliče Maron, »in kot kristjani hočemo umreti!«

»Potem pa tudi to ni res, kar ta-le pravi,« reče nek Druz.

»Pač — to je resnica,« je ječal umirajoč Maronit, ki je ležal v svoji krvi na tleh. »Jaz sem hotel Vašo kneginjo iz mašče-

vanja ustreliti; Maron pa mi je to zabranil.« »Umri torej, prokleti krščen pes!« reče Druz in porine umirajočemu bodalo v srce.

»Ti pa,« pravi drug Druz, »zapusti svojo krščansko vero in postani mohamedan. Potem bomo tebi in tem-le prizanesli.«

»Jaz nikdar nočem postati mohamedan!« odgovori odločno Maron.

»Ti nočeš?« kričijo Druzi. »Potem pa hočemo Tvojo mater in sestro pred teboj počasi mučiti in umoriti.« Na to zgrabijo staro ženo in Judito za lase, ju vržejo ob tla, zavijajo svoja bodala in rečejo Maronu:

»Govori: Mohamed in Hakem, prava preroka božja, naj bodeta češčena. Drugače zabodemo tvojo mater in sestro.«

Udova pa še zbere zadnje moči, se obrne proti Maronu in pravi s slabim glasom: »Moj sin, ne reči tega: Ozri se proti nebesom, kamor gremo in bodi srčen!«

Maron se strese od žalosti in sočutja, ko vidi pred seboj mater in sestro v rokah okrutnih Druzov. Nobena beseda ne pride iz njegovih ust, kakor kratka molitvica: »Jezus in Marija, pomagajta mi!« To je bil strašen boj za njegovo mlado srce. — Pa, ko zapre oči, da bi ne videl umirati matere in sestre v grozovitih rokah krvoželjnih mohamedanov, mu Bog nenadoma pošlje pomoč.

(Dalje prihodnjič.)

Kje hočemo Slovenci drugače dobiti svojih inženjerjev, stavbinskih mojstrov, geometrov, mašinstov, kemikov, višje izobraženih trgovcev itd. itd. Cela dolga vrsta stanov je, za katere se more pripravljati le po realkah. In dokler v teh stanovih ne bomo imeli svojih ljudi, ni govoriče o pravem to je neodvisnem, samostalnem narodnem življenju. Doslej zavzemajo na naši zemlji vsa ta mesta Nemci. Kdor se hoče pripraviti za kako večje obrtno podjetje, mora začeti z realko. Pošlji sina vanjo, v par letih se ti je izneveril, iz poštenega Slovenca je postal najhujši prusak, in veliko podjetje vrlega slovenskega očeta ne pride v roke Slovincu, ampak Nemcu prusaku. Večidel narodnega imetka je pri Nemcih v rokah istih, ki so nekdanj hodili v realko; in tako bi tudi pri Slovencih glede na občni sedanji družabni položaj moralo biti. Zato pa: dokler Slovenci ne bomo imeli svoje realke, ne bomo prišli do blagostanja in ne do samostalnosti. Dandanes narod ne more biti brez realke; narod, kojemu se pridružuje, je obsojen na smrt.

Realke nam je torej treba, kakor zraka; zato jo moramo zahtevati. Vlada nam jo mora dati, če vedno in vedno odločno zahtevamo; saj plačujemo davek. Sedaj plačujemo štajarskim Nemcem tri realke; dve v Gradci, jedno v Mariboru, sami pa ginevamo zraven ogromnega bogastva Nemcev, ki si ga kopičijo s pomočjo naših realk. Mi moramo imeti svojo slovensko realko, ali v njej mora veronauku biti odmerjeno častno mesto, da bode šola za dušo zdrava. Vere mi Slovenci ne maramo pustiti, ker vemo, da je narod, ki je izgubil vero, sam izgubljen.

Sorodne z realkami so meščanske šole. V svrhu splošne izobrazbe navadnega mestnega obrtnika je ni boljše šole od meščanske, ki se pohaja od 11. do 14. leta. Ko je fant tako šolo dovršil, je ravno dosti star in najbolje pripravljen, da vstopi pri kakem mojstru. V meščanskih šolah tudi ni šolnine in so knjige precej po ceni; zaradi tega je lahko obiskujejo tudi najrevnejši. Po štajarskih mestih in tudi po nekaterih trgih imajo uže povsod meščanske šole, in oni dečki, ki ne pojdejo ali v gimnazije ali v realke, učijo se zadnja tri leta v meščanskih šolah. Nemci si za svojo lastno izobrazbo uže vedó skrbeti. Če se ne motimo, imamo na Štajarskem 19 meščanskih šol; vse so nemške, torej vse za Nemce, ali k vsaki plačujemo mi tretjino. Slovenci pa sploh na vsem ozemlju nimamo niti jedne meščanske šole. Kako bi mogel potem naš obrtnik z nemškimi tekmovali? Na naši lastni zemlji bodo sčasoma nemški obrtniki naše do zadnjega izpodrinili. Drugače ne more biti; kajti kdor je izobraženejši, je močnejši.

Torej tudi do meščanskih šol moramo Slovenci priti; to brezpogojno zahteva narodna politika, ki skrbi za narodni obstanek.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

D u n a j. Na dan 26. septembra je sklican državni zbor k novemu zasedanju. Listi poročajo, da hoče se enkrat ministerski predsednik grof Thun ponuditi poslancem priložnost, da se poprimejo resnega dela. Toda ako se ne zgodi kak čudež, že danes lahko rečemo, da tudi v bodočem zasedanju državni zbor ne bode ničesar storil. Nemci uvidevajo, da se Slovani odločno zavedajo svoje naloge in svojega števila v Avstriji in to jih peče. Zato pa ropotajo toliko, da bi sedanji slovanski večini preprečili vsako delovanje v blagor avstrijskih narodov. Vlada pa se boji nemških ropotačev, a nasproti Slovanom si več ne upa vladati. Zato pa v notranji politiki ne pridemo naprej.

Štajersko. Baron Rokitsky, ki spravlja nemške kmete pod tvrdo krščan-

stva in nemštva v liberalno-nacionalni tabor, neumorno prireja shode, ter ljudstvu razklada načela svoje stranke. Žalostno je, da se nemška konzervativna stranka njegovemu rovanju ne ustavi z odločnim protigitiranjem. Če se roke križem držijo, mora vsaka stranka propasti. Načela, tudi ako so dobra in vzvišena, se ne zagovarjajo sama, ampak potrebujejo delavnih in neustrašljivih zagovornikov.

Primorsko. V Trstu si pridobiva nemščina z vsakim dnevom več veljave. Ni čudo. Novi tržaški namestnik grof Goess je Nemec, novoimenovani svetnik v namestništvu Schwarz je Nemec in novi finančni ravnatelj v Trstu pl. Zimmermann je tudi Nemec. In Nemci kričijo, da jih Thunovo ministerstvo zatira!

Vnanje države.

H o l a n d s k o. Dne 31. avg. je na Holandskem zasedla kraljevi prestol kraljica Viljemina. Dosedaj je vladala namesto nje, ker je bila še mladoletna, njena mati Ema. Holanci zatrujejo, da ima mlada kraljica blago in plemenito srce.

R u s k o. Carjevega predloga, naj se vlade posvetujejo o razoroženju, niso vse velevali vsprejele z enakim veseljem. Posebno Francozje pravijo, da bi se ne mogli sprijazniti s trajnim mirom, dokler se jim ne vrne Alzacija in Lotrinško. Te dve deželi sta jim bili po Bismarku ugrabljeni l. 1870. Francozi pa še upajo, da bosta imenovani deželi zopet prišli pod francosko vladu.

A f r i k a. Angleži so pri mestu Omdurman premagali Madiste. S tem činom je madistično kraljestvo uničeno in Sudan leži zopet ob nogah Angležev. Madisti so se branili z nepopisno navdušenostjo. Kalif sam, Abdulala je zapovedoval madistične čete. A moral se je udati premoči in urejenemu postopanju angleških vojakov.

Cerkvene zadeve.

25letnica mašništva.

Iz Vidma ob Savi.

»Veselite se v Gospodu; še rečem, veselite se«. Filip. 4, 4. Te besede sv. apostola Pavla veljajo tudi vsem vam, predragi Videmčani, ker letos vas je doletela čast, zavoljo katere vas zavida marsikatera druga fara naše lepe lavantinske vladikovine. Ni še 4 tedne tega, kar so bivali med vami milostljivi knez in škof, naš ljubi vladika, ki so vaši mladini delili zakrament sv. birme. Ti dnevi bodo ostali v vaših, kakor v srcih vaših otrok neizbrisljivi. Pa še neka izvanredna sreča vas je doletela iste dni. Med vami so prebivali nekaj ur tudi ljubljanski knez in škof. Torej v eni fari dva škofa skupaj. To se zgodi le redko kedaj ali nikoli. Dne 30. avgusta pa že drugo veselje!

Častiti gospodje duhovniki, ki so bili leta 1873 posvečeni, izvolili so si krasno dekanijsko cerkev na Vidmu, da tam obhajajo 25letnico mašniškega posvečevanja. Kako navdušeno je bilo ljudstvo za to slavnost, se razvidi iz tega, da je vzlic izrečene prepovedi v nedeljo raz prižnico oznani, da bodete pri sv. maši molili za vse, kateri koli so se vdeležili te cerkvene slavnosti. Mi pa vas prosimo eno, ako vam ljubi Bog dopusti, za kar hočemo k njemu moliti — ako bodete še obhajali 50letnico, zberite si za vašo slavnost zopet našo krasno cerkev. Seveda prišli bodete vsi kot sivi starčki, pa vsprejem bo veliko veselejši in sijajnejši, kakor je bil letos.

Da ste nas Videmčane s to slavnostjo počastili, se vam zahvaljujemo vsem čč. gg. jubilarom skupaj, posebno pa slavnostnemu pridigarju č. g. Janezu Prešernu, ljubeznivemu domačemu dekanu č. g. Henrik Verku, najbolj pa veleučnemu g. kanoniku dr. Janezu Mlakarju, kateri je s svojim prihodom to slavnost najbolj povzdignil. Dan 30. avgusta pa bo ostal kakor vam čč. gg. jubilarje, tako tudi nam nepozabljiv.

lje, katerega služabniki so oni. K slavnosti pa so prišli: gosp. kanonik dr. Ivan Mlakar, konzistorijalni svetnik, profesor bogoslovja in ravnatelj dijaškega semenišča v Mariboru; čč. gg. Henrik Verk, duhovni svetovalec, župnik in dekan na Vidmu; Jožef Kralj, duhovni svetovalec, župnik in dekan završki; Martin Jurkovič, župnik od sv. Petra pri Mariboru; Janez Prešern, župnik v Koprivnici; Anton Ribar, župnik od sv. Vida pri Planini; Anton Fischer, župnik v Dolu, Matija Frece, župnik na Belihvodah in Jurij Vtičar, župnik na Preborjih, vseh skupaj torej devet. Trije čč. gg. kolegi so bili zadržani, trije pa že živajo, kakor upamo večno veselje. Za te tri, kakor tudi za vmrle gg. profesorje, kateri so čč. gg. jubilarje v bogoslovju poučevali in za rajnega kneza in škofa Maksimilijana, kateri so jim podelili sv. mašnikovo posvečevanje, je služil č. g. dekan Jožef Kralj ob 8. uri asistiranje črno sv. mašo.

Prava slovesnost se je začela ob 9. uri. V tem času so se čč. gg. jubilarje podali v procesiji iz farovža v prostorno, pa skoraj polno cerkev. V slavnostnem govoru, katerega je prevzel č. g. župnik Prešern, je govornik na kratko omenil dogodke pretečenih 25 let, navduševal svoje kolege še k nadaljnjemu vstrajnemu delovanju na duhovnem polju ter dokončal svoj jedrnat govor s molitvijo do ljubega Jezusa, da bi podpiral vsakega v svojem delovanju in bil enkrat vsem mil sodnik.

Sv. mašo pa je služil z obilno asistenco vlč. g. kanonik dr. Mlakar, katero je sklenil z zahvalno pesmijo. Kakor je gromečo pokanje že prejšnji večer naznanjalo lepo slavnost, tako so se topiči oglašali še celo dopoldne drugega dne in popoldne do večera, ko so čč. gg. jubilarje zapuščali videmsko faro.

Pri nabitnici se je vlč. g. kanonik dr. Mlakar, ki je bil tako rekoč duša in vodja cele slavnosti, v lepem govoru spominjal sv. Očeta, našega milostljivega kneza in škofa Mihaela, kateri bodo tudi čez 2 leti jubilar, potem našega priljubljenega in modrega vladarja Franca Jožefa, napil pa je tudi gostoljubnemu č. g. dekanu H. Verku, ter vsem svojim kolegom.

Na zadnje naj še omenim, da se je slavnostni g. govornik v cerkvi spominjal tudi blagega stolnega prošta, Ignaca Orožena, ki že štejejo čez 80 let, nekdanjega svojega dušnega voditelja, potem konzistorijalnega svetnika, stolnega župnika in dekana Jakoba Bohinca, kot svojega spirituala in še živih gg. profesorjev, za katere je potem pri slovesni sv. maši prosilo Boga navzoče ljudstvo in čč. gg. jubilarje.

Popoldne z vlakom je vesela družba že odšla, da se zopet vsi podajo na delo, za katero jih je č. g. slavnostni govornik zjutraj tako navduševal.

Častiti gg. jubilarje, vem, da ste se prepričali, kako verno in duhovnikom vdano ljudstvo je pri nas. To ste izrazili tudi s tem, da ste pred odhodom naročili, naj se v nedeljo raz prižnico oznani, da bodete pri sv. maši molili za vse, kateri koli so se vdeležili te cerkvene slavnosti. Mi pa vas prosimo eno, ako vam ljubi Bog dopusti, za kar hočemo k njemu moliti — ako bodete še obhajali 50letnico, zberite si za vašo slavnost zopet našo krasno cerkev. Seveda prišli bodete vsi kot sivi starčki, pa vsprejem bo veliko veselejši in sijajnejši, kakor je bil letos.

Da ste nas Videmčane s to slavnostjo počastili, se vam zahvaljujemo vsem čč. gg. jubilarom skupaj, posebno pa slavnostnemu pridigarju č. g. Janezu Prešernu, ljubeznivemu domačemu dekanu č. g. Henrik Verku, najbolj pa veleučnemu g. kanoniku dr. Janezu Mlakarju, kateri je s svojim prihodom to slavnost najbolj povzdignil. Dan 30. avgusta pa bo ostal kakor vam čč. gg. jubilarje, tako tudi nam nepozabljiv.